

Overzicht van Tijdschriften.

The Workers Dreadnought, het weekblad van de linkerzijde der Engelsche C. P., dat door Sylvia Pankhurst geredigeerd wordt, schrijft in het nr. van 5 Februari over de *Communistische eenheid*. Op de conferentie te Leeds zijn de verschillende groepen tot één partij vereenigd; maar dit is slechts een stap; het grootste werk, vooral van propaganda onder de massa's, ligt nog voor ons. Als de klassestrijd feller wordt, de Communisten de leiding nemen en de reactie den strijd opneemt, zullen de leiders, die in het eerste gelid staan, alle steun noodig hebben. Maar het zou dwaasheid zijn te beweren, dat dit oogenblik al revolutionair is. Wij zouden daarmee onze kameraden hier en in Rusland bedriegen. Dit mag voor sommigen ontmoedigend klinken, maar het is noodig dit feit te constateeren. De nu voltrokken eenheid rechtvaardigt de politiek van de W. D., die vroeger als splijtend en verdeelend gekritiseerd werd. Zij ging uit van de gedachte, dat de eenheid slechts stap voor stap verwezenlijkt kon worden, dat „Labour” (de vakbeweging en de arbeiderspartij) en Communisme in onvermijdelijk conflict moeten komen, dat in het parlementairisme de groote C. P. van G. B. (nu de meerderheid der partij) een lauwe taktiek volgde (ze liet Malone stil in het parlement, zonder een nieuwe verkiezing af te dwingen), en dat de linkervleugel eerst vast samengevoegd moest worden vóór ze als één blok naar de eenheidspartij overging. Nu zullen in de nieuwe partij naast de strijd tegen het kapitaal de innerlijke kwesties aandacht vragen. Discipline is noodig; maar het gevaar is, dat zij slechts formeel zal zijn (in Rusland was zij het product van jarenlange selectie) en, van boven opgelegd, het eigen initiatief der groepen zal dooden. Centralisatie is noodig; maar ze mag geen fetisj zijn. Plaatselijke bladen zijn noodig (in Italië heeft de partij 70 bladen), waarin de leden veel meer zelf aan het woord komen. Het is de waarheid, dat van de stichting van de vereenigde communistische partij de groote massa's niets bemerkten hebben; en toch zal van hun houding en hun actief meedoen de revolutie afhangen, niet van de besluiten der leiders. Het werkelijke revolutionaire werk der partij kan eerst beginnen, als deze inwendige kwesties opgelost zijn.

Over één van deze innerlijke kwesties handelen een paar notities in het volgende nummer (12 Februari), getiteld „Vrijheid voor onze pers” en „Partijorgaan in de C. P.” Op de conventie van Leeds was voorgesteld, dat in het statuut van de nieuwe partij de bepaling uit de groote C. P. van G. B. zou overgenomen worden, dat geen afdeling uit zichzelf geschriften mag verkoopen of verdeelen, die niet door het P. B. goedgekeurd zijn. Het was daar al een middel geweest in de hand van het P. B. om afwijkende opvattingen en oppositie te onderdrukken, die ten slotte tot een buiten de partij staand communistisch blad moesten gaan om zich te kunnen uiten. Dit voorstel werd naar een commissie verwezen, dus is wel voor het oogenblik afgewend, maar blijft dreigen. Het officieel partijorgaan *The Communist* verdedigt dit voorstel met

het argument, dat het zonder deze bepaling zelf door sommige brochurehandelaars en verspreiders geboycot zou kunnen worden. Maar — zoo betoogt L. A. Modler in het eerste dezer stukken — elk lid moet verspreider zijn, niet als agent van een blad, maar als revolutionair, die door zijn verspreidingswerk de revolutie met eigen inzicht bevordert, door dat te verspreiden en te venten, wat hij het voortreffelijkst acht. Het doel is niet om leden voor de partij te werven maar om revolutionaire communisten te vormen. In de nieuwe literatuur moet niet het critiseeren van de aan ieder bekende gebreken van het kapitalisme de hoofdzak zijn, maar het organiseeren van de revolutionaire beweging. En in het andere stuk wordt daaraan toegevoegd: er is plaats in de beweging voor meer organen; mag het centraalorgaan de eerste beginselen onder de massa's propageeren, de W. D. is voor hen bestemd, die de beginselen kennen en dieper willen indringen. „De leden hebben op te passen dat zij de partij niet boven de beweging stellen. De beweging is belangrijker dan de partij, evenals de verkondigde ideeën meer zijn, dan de persoon, die ze verkondigt. De partij en de persoon gaan voorbij, de beweging en de weeten zullen blijven.”

Over *Handel met Rusland* schrijft de *Dreadnought* van 10 Maart: Beteekent de onderteekening van het handelsverdrag, dat er nu vrede zal zijn met Rusland? Wij gelooven het niet. Wij beschouwen het als een voorbijgaande phase. De tegenstelling tusschen een kapitalistische regeering en een socialistische sovjetrepubliek is fundamenteel. Maar Rusland heeft behoefte aan opbouw, en het kan dit beter, als zij uit industriele landen machines en eindproducten kan invoeren, die het nog niet zelf voldoende kan produceeren. Op het veld der industrie bevindt het zich in groote moeilijkheden; anderzijds kan het door oorlog niet verslagen worden, en het beschikt over groote massa's grondstoffen, die Europa voor herstel der productie noodig heeft. Engeland, aan de andere zijde, heeft uitvoerhandel noodig, en het kan de Russische handel niet aan Amerika en Japan overlaten. Het is bovendien gretig naar het Russische goud om, zoo mogelijk, haar eerste plaats in bank- en finantie-wezen te herstellen. Rusland kan in Azië doordringen en, door de naar vrijheid begeerige massa's te helpen, de Europeesche heerschappij over die massa's in gevaar brengen; dit gevaar moet dus afgewend worden. Dit zijn de hoofdredenen voor het nu gesloten verdrag. Zonder er geestdriftig over te zijn, beschouwen wij het toch als een groote overwinning van Sovjet Rusland.

L. V.